

Pieken in de zaal en puzzelen bij Excelsior M

Een schouderblessure maakte op jonge leeftijd een einde aan de voetbalcarrière van Michael Mastenbroek, maar hij stopte niet met dromen. Nu, 26 jaar jong, fluit de inwoner van Maassluis in de top van het Nederlandse zaalvoetbal.

“Ik heb een mooi alternatief gevonden voor het feit dat het voetballen niet meer kon”, zegt Mastenbroek, die als scheidsrechterscoördinator en als lid van de wedstrijdzaaken nog steeds betrokken is bij Excelsior Maassluis. Bij die club was Mastenbroek een veelbelovende keeper, maar achttien jaar oud hield het voetbal in één klap op. “In een wedstrijd wilde ik de bal uit de lucht plukken. De aanvaller sprong ook mee en kwam met zijn schouder in mijn schouder terecht. Het was heel onschuldig.”

In het ziekenhuis bleek de schade groot. “Er was veel kapot. De dokter zei meteen: het is beter om te stoppen met voetbal. Dat was op dat moment een gigantische klap, omdat ik de opleiding Sport en Bewegen deed. Ik wilde van het trainersvak en gymleraar mijn

vak maken. Dat kon ik in één keer vergeten.”

Mastenbroek zette de knop echter snel om. “Ik ben gaan werken in het containerbedrijf van mijn vader. Ik wist hoe een container eruitzag en dat was het. Ik heb mij snel alles eigen proberen te maken. Inmiddels bestier ik met mijn vader het bedrijf.”

Op voetbalgebied was de ‘landing’ zachter. Dat had alles te maken met de tweede carrière die Mastenbroek op zijn vijftiende had ingezet: die van scheidsrechter. “Ik floot op mijn vijftiende al mijn eerste wedstrijd, een jaar later ben ik scheidsrechter voor de KNVB geworden.” Hoewel hij nog af en toe bij Excelsior als de nood aan de man is een wedstrijd op het veld fluit, heeft de zaal prioriteit gekregen. “Ik floot op het veld en in de zaal. Ik had al snel in de gaten dat

ik in de zaal sneller carrière zou kunnen maken. Als je moet kiezen tussen reserve tweede klasse op het veld en eerste divisie in de zaal is de keuze snel gemaakt. Ik had bovendien af en toe een wedstrijd in Den Haag, waar tegenstanders elkaar bijna de tent uitvochten. Voor mijn carrière in de zaal, zo werd gezegd, was het ook beter om mij alleen op het zaalvoetbal te richten. Dat heb ik gedaan. Dit is inmiddels mijn derde seizoen op de A-lijst. Daar staan tien scheidsrechters op. Elke week fluit ik een wedstrijd in de eredivisie en heel af en toe een belangrijke wedstrijd – een topper of degradatiekraker – in de eerste divisie.”

Dat hij voor de zaal heeft gekozen, komt ook voort uit ‘praktische’ overwegingen. “De wedstrijden zijn vaak op vrijdag- of zaterdagavond of zondag. Dat is een fijne combi-

natie met Excelsior Maassluis. Ik heb mijn handen vrij voor Excelsior. Voor het regelen van de scheidsrechterszaken, maar ook om het eerste te zien spelen.”

Er is volgens Mastenbroek, die momenteel herstellende is van een knieblessure, altijd een tekort aan scheidsrechters. “Bij Excelsior hebben we nog het

geluk dat vijf, zes teams door officiële KNVB-scheidsrechters worden gefloten. De andere wedstrijden bemannen is altijd een puzzel. Echt groot is de ton met scheidsrechters niet. Bij de jongste jeugd verzorgen de leiders het fluiten zelf, bij de JO10 en JO11 hebben we vaak vaders van kinderen die zelf gevoetbald hebben en altijd wel willen inspringen. Daarnaast is

de oudere jeugd verplicht om één of twee keer een jeugdwedstrijd te fluiten. Het is vaak met kunst- en vliegwerk, maar we krijgen het rond. Al vrees ik voor het nieuwe seizoen met grote vrees. Ik ben bang dat sommige clubscheidsrechters door corona aan de vrijheid hebben geroken en afhaken. Zomaar nieuwe scheidsrechters zijn niet gevonden.”